

Advies nr. 12/2008 van 19 maart 2008

Betreft: Advies omtrent het ontwerp van een internationale standaard voor de privacybescherming van een sporter in het kader van dopingbestrijding (A/2008/008)

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer;

Gelet op de wet van 8 december 1992 *tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens* (hierna WVP), inzonderheid artikel 29;

Gelet op het koninklijk besluit van 13 februari 2001 *ter uitvoering van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens* (hierna KB van 13 februari 2001);

Gelet op het verzoek om advies van Dhr. Bert Anciaux, Vlaams Minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, op 06/02/2008;

Gelet op het verslag van Dhr. Roger;

Brengt op 19/03/2008 het volgend advies uit:

I. VOORWERP VAN DE ADVIESAANVRAAG

1. Het World Anti-Doping Agency¹ (hierna WADA) heeft een ontwerp van "International standard for the protection of privacy" (hierna standaard) uitgewerkt, waarin een aantal basisprincipes inzake privacybescherming worden vastgelegd. Deze principes zijn gericht tot sportverenigingen en anti-dopingorganisaties en zij dienen te worden gerespecteerd bij de verwerking van gegevens van sporters in het kader van dopingcontroles.

2. Dit document heeft voornamelijk tot doel om instanties die betrokken zijn in de strijd tegen doping gepaste, privacybeschermende regels in het kader van de verwerking van gegevens van sporters te doen naleven.

3. De standaard is opgebouwd uit negen artikels. Artikel 1 legt het toepassingsgebied van de standaard vast, het tweede artikel refereert naar een aantal relevante artikels uit de Code², artikel 3 bevat de definities van de belangrijkste termen die in de standaard worden gebruikt, artikel 4 heeft betrekking op de behandeling van "personal information" en in deze bepaling wordt ondermeer aandacht besteed aan de toestemming van de sporter naar aanleiding van de verwerking van diens gegevens, artikel 5 handelt over de regels inzake de eerlijkheid van de verwerking, artikel 6 over de principes van doelmatigheid en proportionaliteit, artikel 7 over de doorgifte van gegevens naar andere anti-dopingorganisaties, artikel 8 over de waarborgen inzake de nauwkeurigheid en de beveiliging van de gegevens en artikel 9 beschrijft de rechten van de sporter.

II. CONTEXT VAN DE ADVIESAANVRAAG

4. Op internationaal niveau zijn de voorbije jaren heel wat initiatieven genomen om de strijd tegen doping in de sport op te voeren. De belangrijkste instrumenten die totnogtoe zijn uitgewerkt betreffen:

- de Anti-doping Conventie van de Raad van Europa van 16 november 1989, door België geratificeerd op 30 november 2001;

¹ Het World Anti-Doping Agency is een Stichting naar Zwitsers privaatsrecht, waarvan de maatschappelijke zetel zich in Lausanne bevindt. De belangrijkste kantoren van het AMA, alsook diens ADAMS-databank, bevinden zich echter in Canada. De taken van het WADA worden als volgt omschreven:

"The World Anti-Doping Agency (WADA) is the international independent organization created in 1999 to promote, coordinate, and monitor the fight against doping in sport in all its forms.

Composed and funded equally by the sports movement and governments of the world, WADA coordinated the development and implementation of the World Anti-Doping Code (Code), the document harmonizing anti-doping policies in all sports and all countries." (<http://www.wada-ama.org/en/dynamic.ch2?pageCategory.id=255>).

² Het betreft de Mondiale anti-doping Code van het WADA (Cfr. Infra randnummer 4).

- de Mondiale anti-doping Code van het WADA (hierna Code), waaromtrent de Vlaamse regering zich op 23 mei 2003 bij de Verklaring van Kopenhagen engageerde (louter politiek akkoord) tot implementatie over te gaan;
- de Internationale Conventie tegen het Dopinggebruik in de Sport (UNESCO) van 19 oktober 2005, waaromtrent de ratificatieprocedure reeds werd opgestart.

5. De in het tweede streepje vermelde anti-doping Code van het WADA vormt het juridisch hart van de internationale dopingbestrijding. Het betreft het basisdocument dat richtlijnen vastlegt voor alle sport –en antidopingorganisaties. De Internationale Conventie tegen het Dopinggebruik in de Sport van de UNESCO draagt bij tot de integratie van deze Code in het internationaal recht, door aan de nationale staten de verplichting op te leggen om de maatregelen te nemen die in de Code worden voorzien. De Code op zich heeft echter geen dwingende juridische waarde (zolang zij niet in nationaal recht geïmplementeerd is), daar artikel 4 van de Internationale Conventie tegen het Dopinggebruik in de Sport het volgende stipuleert:

"1. Afin de coordonner la mise en œuvre de la lutte contre le dopage dans le sport aux niveaux national et international, les Etats parties s'engagent à respecter les principes énoncés dans le Code, qui servent de base aux mesures visées à l'article 5 de la présente Convention. Rien dans la présente convention n'empêche les Etats parties d'adopter des mesures additionnelles en complément du Code.

2. Le texte du Code [Appendice 1] et la version la plus récente des appendices 2 et 3 sont reproduits à titre d'information, et ne font pas partie intégrante de la présente Convention. Les appendices, en tant que tel, ne créent aucune obligation contraignante en droit international pour les Etats parties."

6. Voornoemde Code werkt momenteel in combinatie met vier "Standaarden"³. Deze standaarden zijn eveneens uitgewerkt door het WADA en ze zijn er op gericht om de werkwijze van anti-dopingorganisaties op bepaalde vlakken te harmoniseren.

7. Het voorliggende ontwerp zou de vijfde standaard vormen, en zou specifiek handelen over de privacybescherming van de sporters. De Code legt immers aan atleten de verplichting op om regelmatig bepaalde gegevens (bv. over de plaats waar ze gedurende bepaalde periodes verblijven) door te geven aan anti-dopingorganisaties en zij zijn bovendien ook gehouden om periodiek stalen ter beschikking te stellen voor de uitvoering van anti-dopingtests. Hoewel de Code zelf reeds in

³ "The Code works in conjunction with four International Standards aimed at bringing harmonization among anti-doping organizations: the Prohibited List, testing, laboratories, and therapeutic use exemptions. (...)" (www.wada-ama.org)

meerdere bepalingen het belang van de privacybescherming van de sporter onderstreept, zou de standaard dit engagement nog meer concreet gestalte moeten geven⁴.

8. Op Belgisch niveau betreft de strijd tegen doping een bevoegdheid van de Gemeenschappen en deze overheden hebben ter zake effectief een decretaal kader gecreëerd⁵. Omtrent het oude Vlaamse decreet⁶ en één van haar uitvoeringsbesluiten – die overigens in afwachting van de inwerkingtreding van het decreet van 13 juli 2007 nog steeds gelden – gaf de Commissie in het verleden overigens reeds twee adviezen⁷.

9. In een advies van 2003⁸ met betrekking tot het voorontwerp van een decreet tot wijziging van het Vlaams decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening, heeft de Commissie bovendien reeds de volgende stelling ingenomen:

“Vermits deze verwerking inherent is aan het toezicht en het instemmen met het toezicht een wettelijke voorwaarde is van de georganiseerde sportbeoefening, kan de betrokkene zich enkel onttrekken aan de verwerking door te verzaken aan de georganiseerde sportbeoefening.”

10. De Commissie verduidelijkte in voormeld advies evenwel dat de personen of instanties die de gegevens in het kader van het wettelijk voorziene toezicht verwerken, gehouden zijn om alle verplichtingen van de WVP te respecteren.

III. BEVOEGDHEID VAN DE COMMISSIE

11. De Commissie is van oordeel dat zij op grond van artikel 29 WVP bevoegd is om een advies te geven omtrent een ontwerpтекst inzake privacyregels, uitgewerkt door een internationale organisatie, wanneer zij daar bijvoorbeeld – zoals in voorliggend geval – om verzocht wordt door een lid van een Gewestregering. Desalniettemin benadrukt zij dat zij, met het oog op een gecoördineerde Europese of internationale aanpak, met voorliggend advies geen afbreuk wenst te

⁴ Zie artikel 1 van de standaard.

⁵ - Brussel: ordonnantie van 19 juli 2007 *betreffende de promotie van de gezondheid bij de sportbeoefening, doping en de preventie ervan* (B.S. 24 augustus 2007);

- Franse Gemeenschap: Decreet van 8 maart 2001 *betreffende de promotie van de gezondheid bij de sportbeoefening, het dopingverbod en de preventie ervan in de Franse Gemeenschap* (B.S. 27 maart 2001);

- Duitse Gemeenschap: Decreet van 30 januari 2006 *ter voorkoming van de gezondheidsschaden bij sportbeoefening* (B.S. 12 april 2006)

- Vlaanderen: decreet van 13 juli 2007 *inzake medisch verantwoorde sportbeoefening*.

⁶ Decreet van 27 maart 1991, dat meerdere malen werd gewijzigd.

⁷ Advies nr. 19/2005 van 9 november 2005; Advies nr. 09/2006 van 12 april 2006.

⁸ Advies nr. 21/2003 van 14 april 2003.

doen aan het standpunt dat ter zake desgevallend door de Groep 29⁹ of het Comité nr. 108¹⁰ zou worden ingenomen.

IV. ONDERZOEK VAN DE ADVIESAANVRAAG

4.1. Algemene opmerkingen

12. De Commissie constateert dat voorliggende standaard geen afbreuk wenst te doen aan het nationaal recht, in zoverre deze nationale regels minstens de waarborgen inzake privacybescherming bevatten die in de standaard zijn opgenomen¹¹. De Commissie stelt met genoeg vast dat – aangezien de standaard kennelijk *minimum*normen¹² oplegt (die bovendien duidelijk geïnspireerd zijn op de bestaande internationale instrumenten inzake privacy) – dit document onmiskenbaar een verbetering van de privacybescherming van de sporter beoogt en zij staat dan ook *a priori* positief ten aanzien van dit initiatief.

13. De Commissie is van oordeel dat de standaard een belangrijke rol kan spelen in gevallen waarin anti-doping onderzoeken (tegen bijvoorbeeld Belgische sporters) zouden gevoerd worden in landen die momenteel niet over een adequaat privacybeschermingsniveau beschikken. Daarnaast kan de standaard ook een meerwaarde bieden in landen die inzake privacybescherming wel reeds over een toereikend juridisch kader beschikken, daar dit initiatief bijdraagt tot het sensibiliseren, aanmoedigen en responsabiliseren van de bevoegde anti-dopingorganisaties, mede gelet op het feit dat het WADA zal toezien op de naleving van de privacyregels in de standaard¹³.

14. De Commissie stelt echter ook vast dat voorliggende standaard, zolang deze niet in intern recht is geïmplementeerd, geen dwingende juridische waarde heeft¹⁴. Een sporter ten aanzien van wie de regels in de standaard niet worden gerespecteerd, kan diens rechten – in de mate dat ze niet in de nationale wetgeving worden gewaarborgd – dan ook niet afdwingen voor een rechtscollege. Strikt genomen verschaft voorliggende standaard, zolang de nationale overheden deze niet implementeren, dan ook geen echt bijkomend juridisch wapen waarmee de sporter zijn rechten kan verdedigen. De Commissie nodigt de bevoegde nationale overheden dan ook uit om ter zake de nodige initiatieven te nemen.

⁹ Deze werkgroep werd opgericht op grond van artikel 29 van Richtlijn 95/46/EG. Het betreft een onafhankelijk Europees adviesorgaan inzake privacybescherming.

¹⁰ The Consultative Committee of the convention for the protection of individuals with regard to automatic processing of personal data.

¹¹ Zie artikels 4.1. en 4.2 van de standaard.

¹² Zie artikel 1, in fine van de standaard.

¹³ Cfr. art. 7.3, in fine, van de standaard

¹⁴ De Code heeft immers geen dwingende juridische waarde (zie randnummer 5), en er kan worden van uitgegaan dat deze standaard daar evenmin over beschikt. Deze standaard bevat dan ook richtlijnen en heeft eerder het karakter van een gedragscode.

15. Hoewel de Commissie *a priori* positief tegenover deze standaard staat, wenst zij dit instrument hierna aan een vergelijking met de WVP en het KB van 13 februari 2001 te onderwerpen. Met deze aanpak wenst de Commissie enerzijds eventuele knelpunten in deze standaard aan het licht te brengen. Anderzijds biedt deze werkwijze als voordeel dat eventuele significante divergenties tussen dit nieuwe instrument en de bestaande Belgische regels inzake privacybescherming reeds in dit stadium opgespoord kunnen worden.

4.2. Verschillen in de standaard in vergelijking met de Belgische privacywetgeving

4.2.1. Artikel 3.2. van de standaard

16. De Commissie stelt vast dat de definitie van "personal information" in grote lijnen overeenstemt met de definitie van "persoonsgegevens" in de WVP¹⁵, met dit verschil dat gegevens die op grond van artikel 7 en 8 WVP als gerechtelijke persoonsgegevens¹⁶ of als persoonsgegevens betreffende de gezondheid¹⁷ gekwalificeerd worden (en aldus aan een hoger beschermingsniveau worden onderworpen), in de standaard allen als 'gewone' "personal information" worden beschouwd. In deze definitie wordt ook een omschrijving gegeven van wat in de WVP¹⁸ als een "verwerking" wordt gezien¹⁹, maar deze beschrijving is beperkter dan de definitie in de WVP.

17. In de standaard wordt daarnaast ook in een afzonderlijke categorie "sensitive athlete personal information" voorzien en in de definitie van deze notie worden zowel gevoelige gegevens als gezondheidsgegevens in de zin van de artikelen 6 en 7 WVP ondergebracht.

4.2.2. Artikel 4.4 van de standaard

18. Artikel 4.4 stelt dat steeds de "informed and voluntary consent" van de sporter vereist is vooraleer diens gegevens mogen verwerkt worden en voor "sensitive athlete personal information"²⁰ dient deze toestemming zelfs "express and preferably written" te zijn. De Commissie merkt echter op dat op grond van de WVP²¹, naar Belgisch recht steeds een *schriftelijke* toestemming vereist is voor de verwerking van persoonsgegevens betreffende de gezondheid of gevoelige gegevens, tenzij de gegevensverwerking op een andere grond vervat in de artikelen 6, §2, en 7, §2, WVP kan gebaseerd worden. De verwerking van gerechtelijke gegevens is zelfs niet toelaatbaar op grond van de

¹⁵ Artikel 1, § 1, WVP

¹⁶ "(...) (including disciplinary hearings or appeals relating to or sanctions imposed upon the Athlete)".

¹⁷ "(...), designated therapeutic use exemptions, anti-doping tests results, and results management, (...)"

¹⁸ Art. 1, § 2, WVP.

¹⁹ "(...) collected, retained, disclosed, transferred, or otherwise processed by manual or automated means (...)".

²⁰ Zie randnummer 17.

²¹ Art. 6, § 2, a) en art. 7, § 2, a) WVP.

schriftelijke toestemming van de betrokkene en dient dus op een andere rechtsgrond gebaseerd te worden²².

4.2.3. Artikel 5 van de standaard

19. Artikel 5 van de standaard voorziet in een aantal regels die moeten bijdragen tot de eerlijkheid en de transparantie van de verwerking, alsook tot de kennisgeving aan de sporter van de belangrijkste aspecten van deze verwerking. De Commissie stelt vast dat de anti-dopingorganisaties verplicht zijn om de atleet bepaalde informatie te verschaffen, vóór de verwerking ofwel "as soon as reasonably practicable thereafter"²³. De Commissie wijst er op dat de informatieverstrekking op grond van artikel 9 WVP dient te gebeuren ten laatste op het moment dat de gegevens worden verkregen.

20. De Commissie stelt bovendien vast dat de kennisgeving op grond van de Belgische wetgeving meer elementen dient te bevatten dan wat in de standaard voorzien is²⁴.

4.2.4. Artikel 7 van de standaard

21. De standaard verplicht anti-dopingorganisaties om in bepaalde gevallen gegevens van sporters door te sturen naar andere organisaties. Zij zijn hiertoe echter niet verplicht wanneer het nationaal recht dit verbiedt of wanneer er een duidelijk bewijs is dat de organisatie die de gegevens zou ontvangen voorliggende standaard niet respecteert.

22. In deze context stipuleert artikel 7.3 van de standaard ook dat een anti-dopingorganisatie aan het WADA haar bezorgdheid kan uiten omtrent de eventuele niet-naleving van deze standaard door een andere organisatie. De Commissie stelt aldus met genoeg vast dat het WADA de verantwoordelijkheid toont om de naleving van deze standaard op te volgen. Voor de duidelijkheid wenst de Commissie aan te halen dat dit engagement van het WADA geen afbreuk kan doen aan de rol van de nationale autoriteiten die toezien op de naleving van de regels inzake privacybescherming.

²² Zie artikel 8 WVP.

²³ Artikel 5.2., b. van de standaard.

²⁴ Aangezien in voorliggend geval gezondheidsgegevens en gerechtelijke gegevens worden verwerkt, dient – naast artikel 9 WVP – ook rekening te worden gehouden met de artikelen 25, 4° en 26 van het KB van 13 februari 2001:

"Art. 25. (...) 4° hij moet in de kennisgeving die krachtens artikel 9 van de wet aan de betrokken persoon moet worden gedaan of in de aangifte bedoeld in artikel 17, § 1, van de wet melding maken van de wet of verordening op grond waarvan de verwerking van persoonsgegevens bedoeld in de artikelen 6 tot 8 van de wet is toegestaan.

Art. 26. Indien de verwerking van persoonsgegevens bedoeld in de artikelen 6 en 7 van de wet uitsluitend is toegestaan op grond van de schriftelijke toestemming van de betrokken persoon, moet de verantwoordelijke voor de verwerking hem, naast de gegevens overeenkomstig artikel 9 van de wet, vooraf de redenen van die verwerking mededelen, alsmede de lijst van de categorieën van personen die toegang hebben tot de persoonsgegevens."

23. De Commissie wenst inzake de doorgifte van gegevens ook de aandacht te vestigen op twee belangrijke punten:

a. De doorgifte van gegevens betreft een secundaire verwerking

24. Krachtens artikel 4, § 1, 2° WVP moeten persoonsgegevens worden verkregen voor welbepaalde doeleinden en mogen zij niet verder worden verwerkt²⁵ op een wijze die daarmee onverenigbaar is²⁶. De doorgifte van de gegevens aan andere anti-dopingorganisaties betreft een latere verwerking. De vraag rijst of deze naverwerking als verenigbaar kan aanzien worden met de primaire verwerking door de organisatie die de gegevens oorspronkelijk verzamelde.

25. De beoordeling van de verenigbaarheid van het latere doeleinde met het eerste doeleinde gebeurt in concreto, rekening houdend met alle relevante factoren. De WVP vermeldt, bij wijze van voorbeeld, twee elementen die ertoe zouden kunnen leiden dat doeleinden van opeenvolgende verwerkingen als verenigbaar beschouwd worden²⁷: wanneer de latere verwerking bij wettelijke of reglementaire bepaling is voorzien of wanneer deze verwerking kadert binnen de redelijke verwachtingen van de betrokken persoon.

26. Opdat de doorgifte van gegevens aan andere anti-dopingorganisaties toelaatbaar zou zijn, dient hiertoe dus ofwel in een wettelijk of reglementair kader te worden voorzien dat voldoende duidelijk en volledig is, ofwel dient deze doorgifte te kaderen "binnen de redelijke verwachtingen" van de sporter. Wat binnen de "redelijke verwachtingen" valt is een feitenkwestie. De Commissie is in elk geval van oordeel dat wanneer de sporter zijn toestemming voor de doorgifte van de gegevens geeft, deze verwerking ook effectief binnen diens verwachtingen valt.

b. De doorgifte van gegevens naar het buitenland

27. De Commissie wenst in dit kader ook te wijzen op het belang van de naleving van de regels inzake de doorgifte van gegevens vanuit België naar andere landen²⁸. Binnen de Europese Unie kunnen persoonsgegevens immers zonder problemen circuleren, zolang de Belgische privacywet wordt nageleefd. Buiten de Europese Unie en meer in het algemeen de Europese Economische Ruimte, mogen persoonsgegevens daarentegen enkel worden overgezonden aan landen die aan die

²⁵ De doorzending van gegevens betreft een "verwerking" in de zin van de WVP (artikel 1, § 2, WVP).

²⁶ Artikel 4, § 1, 2° WVP: "*Persoonsgegevens dienen voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden te worden verkregen en niet verder te worden verwerkt op een wijze die, rekening houdend met alle relevante factoren, met name met de redelijke verwachtingen van de betrokkene en met de toepasselijke wettelijke en reglementaire bepalingen, onverenigbaar is met die doeleinden.*"

²⁷ Verslag aan de Koning van het koninklijk besluit van 13 februari 2001, p. 7846 e.v.

²⁸ Cfr. de artikelen 21-22 WVP.

gegevens een bescherming bieden, gelijkwaardig aan die geboden op het grondgebied van de Europese Unie²⁹. Het passend karakter van het beschermingsniveau van landen buiten de Europese Unie wordt bepaald door de Europese Commissie, ondermeer op basis van de algemene en sectorale wetgeving van het betrokken land en van de beroepsregels³⁰. Indien het land waarnaar men gegevens wenst over te zenden, niet voorkomt in de lijst van de Europese Commissie, betekent dit niet noodzakelijk dat iedere verzending onmogelijk is. De verantwoordelijke voor de verwerking kan immers via een overeenkomst met de anti-dopingorganisatie in de andere staat, de nodige privacywaarborgen vastleggen³¹. Bij gebrek aan een overeenkomst bestaan er overigens nog bepaalde uitzonderingen die toelaten gegevens over te zenden naar derde landen³².

4.2.5. Artikel 8.2 van de standaard

28. De standaard nodigt de anti-dopingorganisatie uit om in de nodige organisatorische en technische veiligheidsmaatregelen te voorzien, wat overeenstemt met wat in artikel 16, § 4, van de WVP³³ is voorzien. De Commissie wenst in deze context dan ook ter informatie te verwijzen naar het document *Referentiemaatregelen inzake beveiliging, toepasbaar op elke verwerking van persoonsgegevens*, dat terug te vinden is via de volgende link: <http://www.privacycommission.be/nl/static/pdf/referentiemaatregelen-vs-01.pdf>

²⁹ Iedere verantwoordelijke voor een verwerking die persoonsgegevens buiten de Europese Unie wenst over te zenden moet er zich eerst van vergewissen dat het land van bestemming een passend beschermingsniveau biedt. Inderdaad, indien het beschermingsniveau van het land van bestemming als passend kan beschouwd worden, kan de verzending gebeuren alsof het ging om een verzending tussen twee Belgische verantwoordelijken of naar een ander land van de Europese Unie.

³⁰ Voor alle bijkomende informatie of voor het raadplegen van de laatste bijwerkingen aan de lijst met landen die een passend beschermingsniveau bieden, wordt ten stelligste aangeraden de website van de Europese Commissie te raadplegen.

³¹ In België dient een dergelijke overeenkomst toegestaan te worden bij Koninklijk besluit na advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Om de verantwoordelijken voor de verwerking hierbij te helpen stelt de Europese Commissie modelovereenkomsten ter beschikking die automatisch beschouwd worden als voldoende waarborgen biedend op het vlak van de gegevensbescherming. In België dienen de overeenkomsten die de modelovereenkomst van de Europese Commissie overnemen, in de praktijk niet «bekrachtigd» te worden bij Koninklijk besluit. Zij dienen evenmin het voorwerp uit te maken van een machtiging door de Commissie. Een kopie van de overeenkomst zal niettemin aan de Commissie moeten gestuurd worden opdat deze zich zou kunnen vergewissen van de overeenstemming met de modelovereenkomsten van de Europese Commissie. Bovendien zullen deze verwerkingen in principe moeten aangegeven worden in het openbaar register van de Commissie, behoudens uitzonderingen in functie van de toepasselijke regels inzake de aangiften.

³² Dit is ondermeer het geval wanneer de betrokkenen hun ondubbelzinnige toestemming geven voor de verzending van hun gegevens aan een dergelijk land, wanneer de verzending noodzakelijk is voor de tenuitvoerlegging van een overeenkomst met de betrokken persoon of wanneer de gegevens afkomstig zijn uit een openbaar register ter informatie van het publiek (bijvoorbeeld telefoongids, handelsregister).

³³ "Om de veiligheid van de persoonsgegevens te waarborgen, moet de verantwoordelijke voor de verwerking (...) de gepaste technische en organisatorische maatregelen treffen die nodig zijn voor de bescherming van de persoonsgegevens tegen toevallige of ongeoorloofde vernietiging, tegen toevallig verlies, evenals tegen de wijziging van of de toegang tot, en iedere andere niet toegelaten verwerking van persoonsgegevens."

4.2.6. Artikel 8.3 van de standaard

29. Artikel 8.3 van de standaard regelt de verhouding tussen wat – in de termen van de WVP – de "verantwoordelijke voor de verwerking"³⁴ (in voorliggend geval is dit de anti-dopingorganisatie) en de "verwerker"³⁵ kan worden genoemd. De standaard wijst ter zake terecht op de verantwoordelijkheid van de anti-dopingorganisaties en stelt dat deze verplicht zijn om de "third-party agents" op gepaste wijze te controleren.

30. De Commissie wenst in deze context in herinnering te brengen dat de verantwoordelijke voor de verwerking op grond van de WVP³⁶ ook een aantal verplichtingen heeft in zijn verhouding tot de verwerker en deze verplichtingen gaan verder dan wat in de standaard is voorzien.

4.2.7 Artikel 8.4 van de standaard

31. De standaard voorziet dat de persoonsgegevens van sporters nauwkeurig dienen te zijn. Tegelijk lijkt de tweede zin van artikel 8.4³⁷ deze verplichting af te zwakken. De Commissie wenst er op te wijzen dat de verantwoordelijke voor de verwerking, op grond van artikel 4, § 1, 4°, WVP, nochtans alle redelijke maatregelen dient te nemen om de gegevens die onnauwkeurig of onvolledig zijn uit te wissen of te verbeteren.

4.2.8. Artikel 9 van de standaard

32. De standaard voorziet in een recht op toegang voor de sporter. De anti-dopingorganisaties dienen in een aantal gevallen echter geen gevolg te geven aan een verzoek tot toegang, onder andere wanneer dit voor deze organisatie disproportionele kosten of inspanningen met zich mee zou brengen³⁸. De Commissie signaleert dat de WVP niet in dergelijke uitzonderingen voorziet³⁹.

³⁴ Artikel 1, § 4, WVP.

³⁵ Artikel 1, § 5, WVP. In de standaard worden deze instanties "third-party agents" genoemd (Cfr. artikel 8.3).

³⁶ "Art. 16. § 1. Indien de verwerking wordt toevertrouwd aan een verwerker, moet de verantwoordelijke voor de verwerking, en in voorkomend geval zijn vertegenwoordiger in België :

1° een verwerker kiezen die voldoende waarborgen biedt ten aanzien van de technische en organisatorische beveiligingsmaatregelen met betrekking tot de te verrichten verwerking;

2° toezien op de naleving van die maatregelen, met name door ze vast te leggen in contractuele bepalingen;

3° de aansprakelijkheid van de verwerker ten aanzien van de verantwoordelijke voor de verwerking vaststellen in de overeenkomst;

4° met de verwerker overeenkomen dat de verwerker slechts handelt in opdracht van de verantwoordelijke voor de verwerking en dat de verwerker is gebonden door dezelfde verplichtingen als deze die waartoe de verantwoordelijke in toepassing van paragraaf 3 is gehouden;

5° in een geschrift of op een elektronische drager de elementen van de overeenkomst met betrekking tot de bescherming van de gegevens en de eisen met betrekking tot de maatregelen bedoeld in paragraaf 3 vaststellen."

³⁷ "(...) Although this does not require Anti-Doping Organizations to verify the accuracy of the personal information they collect or receive, it does require that anti-doping organizations correct or amend any personal information that they affirmatively know to be incorrect or inaccurate."

³⁸ Zie artikel 9.2 van de standaard.

³⁹ Zie artikel 10 WVP.

33. De Commissie wijst er in dit kader ook op dat de WVP meerdere rechten van de betrokkene vastlegt die niet aan bod komen in de standaard (recht op verbetering, recht op verzet, enzovoort)⁴⁰.

4.2.9. Waarborgen in de Belgische wetgeving die niet voorkomen in de standaard of in de code

34. De Commissie neemt akte van het feit dat een aantal waarborgen die in de Belgische privacywetgeving verankerd liggen, helemaal niet aan bod komen in de standaard. Naast de voorbeelden die hierboven reeds werden aangehaald, kan ter illustratie ook gewezen worden op het feit dat op grond van de WVP de verwerking van gezondheidsgegevens in principe onder de verantwoordelijkheid van een beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg dient te gebeuren⁴¹, terwijl dit bij de standaard niet het geval is⁴².

35. De Commissie meent dat, aangezien de standaard *minimum*normen oplegt, divergenties tussen deze regels en de Belgische wetgeving in principe geen gevaar vormen voor de privacy van de sporter, op voorwaarde dat de bevoegde Belgische overheden deze verschillen in rekening brengen bij de implementatie van de standaard in het intern recht.

IV. BESLUIT

36. De Commissie is van oordeel dat voorliggende standaard een aantal basisprincipes bevat die onmiskenbaar kunnen bijdragen tot een betere bescherming van de persoonlijke levenssfeer van de sporter.

37. Desalniettemin signaleert de Commissie dat de inhoud van de voorliggende tekst van de standaard op meerdere punten afwijkt van de Belgische WVP en het KB van 13 februari 2001. De Commissie wenst dan ook te onderstrepen dat de Belgische overheden die desgevallend met de implementatie van deze standaard in het intern recht belast zullen worden, voor ogen dienen te houden dat de standaard *minimum*normen oplegt en dat zij desgevallend verdergaande beschermingsmaatregelen dienen op te leggen, gelet op de Belgische privacywetgeving. De Commissie wenst vanuit deze optiek in herinnering te brengen dat eventuele initiatieven voor een implementatie, haar ter advies kunnen worden voorgelegd.

⁴⁰ Zie hoofdstuk III WVP.

⁴¹ Zie art. 7, § 4, WVP.

⁴² De standaard voorziet wel in de verplichte aanduiding van een soort veiligheidsconsulent (art. 8.1).

OM DEZE REDENEN

38. Brengt de Commissie een positief advies uit aangaande het voorgelegde ontwerp van "International standard for the protection of privacy".

De Administrateur,

De Voorzitter,

(get.) Jo Baret

(get.) Willem Debeuckelaere